

Arrest

nr. 225 877 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DESMET
Molenstraat 10/1
8790 WAREGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DESMET, die verschijnt partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 27 november 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef, de heer K.M., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 25 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 juli 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse neef.

Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij tekent op 15 februari 2017 beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 7 juni 2017 met nummer 188 047 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

Op 4 augustus 2017 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse neef.

Op 19 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij tekent op 21 februari 2018 beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 15 juni 2018 met nummer 205 391 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

Op 26 september 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar nicht, mevrouw K.S., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 25 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk in een bijlage 20 op 26 maart 2019 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2018 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: [A.]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd: 3 De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.09.2018 voor de vierde maal gezinshereniging aan, ditmaal in functie van zijn nicht [K.S.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit

ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.09.2016 te Antwerpen - verklaring op eer dd. 08.08.2018 waarin derden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Berkane in 2010 woonachtig was op het adres [...] en verklaring op eer dd. 08.08.2018 waarin derden verklaren dat de referentiepersoon tijdens haar vakanties/bezoeken in Marokko tijdelijk verblijft op het adres [...]: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat, voor zover deze verklaringen werden voorgelegd om aan te tonen dat beiden in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dit niet blijkt uit deze verklaringen. Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewezen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.01.2011, 02.02.2011, 07.03.2011, 05.04.2011, 04.05.2011, 02.06.011, 06.09.2011, 03.10.2011, 09.11.2011 en 06.12.2011: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: schrijven dd. 23.08.2001 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een WAO-uitkering (Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering) en betalingsspecificaties WAO-uitkering (UWV) voor de maanden juni - september 2018; 'attest van erkenning van handicap' (FOD Sociale Zekerheid) dd. 17.09.2018 1
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon: addendum aan de arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur dd. 15.11.2017 (verlenging tot 21.11.2018) en bijbehorende loonfiches voor de periode mei - augustus 2018
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: (deel)certificaten Nederlandse les, attest van inburgering dd. 28.06.2016

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene officieel sedert 12.11.2015 in België verblijft; de referentiepersoon vestigde zich nadien in ons land, met name sedert 02.02.2016. Van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dan ook geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 26.09.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, zn er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van

het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel stelt de verzoekende partij dat de artikelen 47/1 tot 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geschonden worden door de weigeringsbeslissing.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

" 1) Verzoeker toont wel afdoende aan dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon:

Er moet opgemerkt worden dat het dossier van verzoeker twee verklaringen op een bevat waarin derden ten eerste verklaren dat verzoeker gedomicilieerd was op het adres [...] en waarin ten tweede ook wordt verklaard dat de referentiepersoon op dit adres verbleef wanneer ze in Marokko was. Het gaat om officiële documenten die werden afgeleverd door de bevoegde autoriteiten in Aklim. Hieruit blijkt dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

In de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging was verzoeker ook in België gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Het is duidelijk dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

2) Verzoeker toont wel afdoende aan dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon:

Verzoeker had geen inkomsten in het land van herkomst. Hij werd volledig onderhouden door de referentiepersoon. Enerzijds werd hij in natura onderhouden door verblijf op hetzelfde adres, in dezelfde woning. Anderzijds gebeurden er regelmatig geldstortingen door de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt duidelijk dat er in 2011 elke maand een storting gebeurde. Sinds begin 2012 gebeurden er geen stortingen meer naar verzoeker. Reden hiervoor is dat verzoeker sindsdien in België verblijft en dus in natura onderhouden wordt door de referentiepersoon. Er kan uiteraard niet aangetoond worden dat de geldstortingen werden verder gezet in België aangezien verzoeker illegaal in het land verblijft en dus geen rekening kan openen. Reden waarom verzoeker in natura wordt onderhouden door de referentiepersoon.

Ook het feit dat verzoeker gedomicilieerd is/was op het adres van de referentiepersoon, zowel in België als in Marokko, is een element dat er op wijst dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Om de hierboven vermelde redenen schendt de weigeringsbeslissing bijgevolg de artikelen 47/1-47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 47/1 tot 47/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, wenst verwerende partij erop te wijzen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van voornoemde bepaling. Deze bepaling, die betrekking heeft op de beëindiging van een verblijfsrecht, heeft immers geen uitstaans met de inhoud van de bestreden beslissing, dewelke een weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging betreft. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat de aangevoerde schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “[...];”

Daarnaast bepaalt artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt ingeroepen, “[...]”

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van zijn Nederlandse nicht.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst verwerende partij erop dat hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt: “[...];”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “land van herkomst” en “ten laste”, verwijst verweerder naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof Van Justitie. Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “ten laste zijn” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “begeleiden” of zich bij hem “voegen”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “voegt” of de Unieburger “begeleidt” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan

de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12) dat de hoedanigheid van familielid "ten laste" voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het "ten laste" zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Om aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst, in casu Marokko, ten laste is geweest van zijn Nederlandse nicht, de referentiepersoon, legde verzoeker de volgende stukken neer:

“- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.09.2016 te Antwerpen

- verklaring op eer dd. 08.08.2018 waarin derden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Berkane in 2010 woonachtig was op het adres [...] en verklaring op eer dd. 08.08.2018 waarin derden verklaren dat de referentiepersoon tijdens haar vakanties/bezoeken in Marokko tijdelijk verblijft op het adres [...]: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat, voor zover deze verklaringen werden voorgelegd om aan te tonen dat beiden in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dit niet blijkt uit deze verklaringen. Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.01.2011, 02.02.2011, 07.03.2011, 05.04.2011, 04.05.2011, 02.06.011, 06.09.2011, 03.10.2011, 09.11.2011 en 06.12.2011: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: schrijven dd. 23.08.2001 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een WAO-uitkering (Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering) en betalingsspecificaties WAO-uitkering (UWV) voor de maanden juni – september 2018; 'attest van erkenning van handicap' (FOD Sociale Zekerheid) dd. 17.09.2018

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon: addendum aan de arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur dd. 15.11.2017 (verlenging tot 21.11.2018) en bijbehorende loonfiches voor de periode mei – augustus 2018

- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene: (deel)certificaten Nederlandse les, attest van inburgering dd. 28.06.2016"

Verzoeker betwist niet dat hij slechts de documenten heeft voorgelegd die in de bestreden beslissing worden opgesomd. Wat betreft de verklaringen op eer stelt verzoeker dat hieruit blijkt dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon en dat eveneens hieruit blijkt dat hij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker zet zijn uiteenzetting verder door te stellen dat hij wel afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij verwijst hierbij naar de geldstortingen in 2011 en stelt dat hij ook in natura werd onderhouden door de referentiepersoon. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij vanaf 2012 illegaal in België verbleef en dat hij in natura werd onderhouden door de referentiepersoon, nu hij illegaal in het Rijk verbleef en aldus geen rekening kon openen om geldstortingen te ontvangen. Tot slot verwijst verzoeker naar zijn domiciliëring op het adres van de referentiepersoon.

Wat betreft de verklaringen op eer van 8 augustus 2018 stelt verwerende partij vast dat verzoeker zelf aangeeft dat het om verklaringen gaat. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, hebben verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter en zijn deze niet afkomstig van een objectieve bron. Verzoeker gaat niet in op de motivering van de bestreden beslissing betreffende deze verklaringen en stelt louter dat uit de verklaringen op eer blijkt dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Waar verzoeker betoogt dat hij in natura onderhouden werd door de referentiepersoon, dient benadrukt te worden dat dit een loutere bewering betreft die met geen enkel begin van bewijs gestaafd wordt.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij er wel op wijst dat zij geldstortingen in het herkomstland heeft ontvangen van de referentiepersoon maar zij laat na op concrete wijze kritiek te uiten op de bevindingen van de verwerende partij dat de geldstortingen van 2011 te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van afhankelijkheid en dat bovendien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van de verwerende partij over de geldstortingen aan het wankelen te brengen. Ook waar zij er weer op wijst dat zij in België financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon, slaagt zij er met dergelijk betoog niet in aan te tonen dat zij in het herkomstland "financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon in die zin dat zij er effectief op aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien". Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins de kennelijke onredelijkheid van de bevindingen van de verwerende partij aangaande deze geldstortingen aan.

Waar verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging bij de referentiepersoon verblijft en dit een materiële afhankelijkheid van verzoeker tegenover de referentiepersoon aantoon, merkt verwerende partij op dat verzoekers betoog niet dienstig is nu hij dient aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van haar gezin. Het loutere feit dat een vreemdeling onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het feit dat verzoekende partij aldus bij de referentiepersoon in België inwoont, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, daar dit reeds het geval moet geweest zijn in het herkomstland. De huidige samenwoning van verzoeker met zijn Nederlandse nicht in België, heeft immers geen betrekking op een situatie van afhankelijkheid die bestaat in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoekers voorstelling van de feiten niet stroken met de stukken uit het administratief dossier. Verzoekende partij voert aan dat zij sinds 2012 in België verblijft en in natura onderhouden wordt door de referentiepersoon. Er dient echter te worden benadrukt dat uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij op 12 november 2015, en dus kort voor zijn eerste aanvraag, voor een eerste keer werd ingeschreven op een adres in België (kopie van het rijksregister toegevoegd aan deze nota met opmerkingen). De referentiepersoon werd daarentegen pas op 2 februari 2016 ingeschreven in België (kopie van het rijksregister toegevoegd aan deze nota met opmerkingen). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij sinds zijn komst naar België, volgens zijn verklaringen in 2012, bij de referentiepersoon verbleef en materieel afhankelijk was van haar. Bovendien kan er ook opgemerkt worden dat zowel verzoeker als de referentiepersoon pas op 26 september 2018, zijnde de dag dat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend, op hetzelfde adres werden geregistreerd. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekers betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoon dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van artikel 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond."

2.1.3. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze gronden is gestoeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.3.2. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij aan de hand van de voorgelegde stukken wel afdoende heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst een gezin vormde met haar nicht.

Zij wijst erop dat dat zij twee verklaringen op eer heeft neergelegd waarin derden verklaren dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven in Marokko. De verzoekende

partij duidt verder dat het gaat om officiële documenten die werden afgeleverd door de bevoegde autoriteiten en dat hieruit dus blijkt dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ook in België gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon.

De verzoekende partij gaat met haar betoog volledig voorbij aan de eigenlijke motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Er blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met deze neergelegde documenten en waarom hij van oordeel is dat deze documenten niet aantonen dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon:

“- verklaring op eer dd. 08.08.2018 waarin derden verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Berkane in 2010 woonachtig was op het adres [...] en verklaring op eer dd. 08.08.2018 waarin derden verklaren dat de referentiepersoon tijdens haar vakanties/bezoeken in Marokko tijdelijk verblijft op het adres [...]: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dient opgemerkt te worden dat, voor zover deze verklaringen werden voorgelegd om aan te tonen dat beiden in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dit niet blijkt uit deze verklaringen. Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven dat een louter kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens het verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig) niet aanvaard kan worden als afdoend bewijs dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Bovendien wordt er verder in de bestreden weigeringsbeslissing ook gemotiveerd dat de huidige domiciliëring van de verzoekende partij aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doet: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 26.09.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”*

Ten overvloede dient ook opgemerkt te worden dat in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij naar België is gekomen voor de referentiepersoon. De verzoekende partij zou sedert 12 november 2015 in België verblijven, terwijl de referentiepersoon zich pas op 2 februari 2016 in België heeft gevestigd. Dit wordt betwist door de verzoekende partij, daar zij in haar verzoekschrift betoogt dat zij reeds sedert 2012 in België verblijft. Aldus wordt er niet betwist dat de verzoekende partij in België verbleef vooraleer de referentiepersoon zich in België heeft gevestigd. In dit verband kan opnieuw worden verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin. In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie verder dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan de verwerende partij in alle redelijkheid stellen dat *“van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dan ook geen sprake [is]”*, gelet op de verschillende aankomsten in België en op het feit dat de verzoekende partij pas sedert september 2018 gedomicilieerd staat op hetzelfde adres als de referentiepersoon.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.3.3. De verzoekende partij betoogt daarnaast dat zij duidelijke bewijzen heeft voorgelegd dat zij van in haar land van herkomst ten laste is van haar Nederlandse nicht.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij wijst erop dat zij geen inkomsten had in het land van herkomst en dat zij volledig werd onderhouden door de referentiepersoon, enerzijds materieel door verblijf op hetzelfde adres, anderzijds door regelmatige geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Zij stelt dat er vanaf 2012 geen bewijzen van geldstortingen meer zijn, doordat de verzoekende partij sinds 2012 op illegale wijze in België verblijft, waardoor zij enkel in natura werd onderhouden door de referentiepersoon.

In de bestreden weigeringsbeslissing werd het volgende gemotiveerd:

“- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 05.01.2011, 02.02.2011, 07.03.2011, 05.04.2011, 04.05.2011, 02.06.011, 06.09.2011, 03.10.2011, 09.11.2011 en 06.12.2011: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. [...]

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, zn er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

De verzoekende partij laat opnieuw na om *in concreto* in te gaan op deze motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Zij verstrekt ook geen verdere uitleg of legt enig begin van bewijs voor waaruit zou blijken op welke wijze zij ‘in natura’ werd onderhouden door de referentiepersoon sedert 2012, terwijl de referentiepersoon pas sinds februari 2016 zelf in België verblijft.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de periode 27 november 2015 - 4 augustus 2017 driemaal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van een neef die de Nederlandse nationaliteit bezit. Uit de beslissingen die het bestuur in deze procedures heeft genomen, blijkt immers dat de verzoekende partij sedert november 2015 gedomicilieerd stond op het adres van deze neef.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.3.4. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Dit deel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.4. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 47/2 en 47/4 van de Vreemdelingenwet schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter

dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Voor zover de verzoekende partij zich op deze twee artikelen wenst te beroepen, is het middel onontvankelijk.

2.1.5. De verzoekende partij heeft geen verdere middelen ontwikkeld, ook niet ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS